

Filosofie Cosmică

O introducere în filosofia cosmică.

Tipărit la 17 decembrie 2024

CosmicPhilosophy.org
Înțelegerea Cosmosului Prin Filosofie

Cuprins

1. Introducere

- 1.1. Despre Autor
- 1.2. O Avertizare Despre Calculul Cuantic

2. 📡 Astrofizică

3. Găurile Negre ca „Mamă“ a Cosmosului

- 3.1. Dogma Relației Materie-Masă
- 3.2. Cuplarea Complexitate Structurală-Gravitație

4. Neutrinii Nu Există

- 4.1. Încercarea de a Scăpa de „Divizibilitatea Infinită“
- 4.2. „Energia Lipsă“ ca Singura Dovadă pentru Neutrini
- 4.3. Apărarea Fizicii Neutrinilor
- 4.4. Istoria Neutrinului
- 4.5. „Energia Lipsă“ Rămâne Singura Dovadă
- 4.6. Cele 99% „Energie Lipsă“ în 🌟 Supernovă
- 4.7. Cele 99% „Energie Lipsă“ în Forța Nucleară Tare
- 4.8. Oscilațiile Neutrinilor (Transformare)
- 4.9. 📧 Ceața Neutrinilor: Dovezi că Neutrinii Nu Pot Exista

5. Prezentare Generală a Experimentelor cu Neutrini:

6. 📡 Sarcina Electrică Negativă (-)

- 6.1. ⚗️ Atomul
- 6.2. 🌊 Bule, 💎 Cristale și ❄️ Gheață de Electroni
- 6.3. Nor ☁️ de Electroni

7. Quarci

8. ⚗️ Neutronul

9. 🌟 Stele Neutronice

- 9.1. Miez Rece
- 9.2. Fără Emisie de Lumină
- 9.3. Fără Rotație sau Polaritate
- 9.4. Transformarea în Găuri Negre
- 9.5. Orizont al Evenimentelor
- 9.6. ∞ Singularitate

10. 🌟 Supernovă

- 10.1. Pitice Brune
- 10.2. 🛑 Frânarea Magnetică: Dovadă pentru Structura cu Materie Redusă

11. Calculul Cuantic și IA Conștientă

- 11.1. Erori Cuantice
- 11.2. Spinul Electronului și „Ordinea din Non-ordine“
- 11.3. IA Conștientă: „Lipsa Fundamentală de Control“
- 11.4. Conflictul Google-Elon Musk Asupra „Siguranței IA“

Introducere în Filosofia Cosmică

În 1714, filosoful german Gottfried Leibniz - „ultimul geniu universal al lumii“ - a propus o teorie a ∞ monadelor infinite care, deși aparent îndepărtată de realitatea fizică și în contradicție cu realismul științific modern, a fost reconsiderată în lumina dezvoltărilor din fizica modernă și mai specific non-localitatea.

Leibniz, la rândul său, a fost profund influențat de filosoful grec Platon și de filosofia cosmică greacă antică. Teoria sa despre monade prezintă o asemănare remarcabilă cu tărâmul Formelor al lui Platon așa cum este descris în faimoasa Alegorie a Peșterii a lui Platon

Această carte electronică va arăta cum poate fi folosită filosofia pentru a explora și înțelege cosmosul mult dincolo de potențialul științei

Ce caracterizează un filosof?

Eu: „O sarcină a filosofiei poate fi să exploreze drumuri practicabile în fața mării.“

Filosof: „Ca un cercetaș, pilot sau ghid?“

Eu: „Ca un pionier intelectual.“

🗨️ Club de Filosofie Online

Despre Autor

Sunt fondatorul 🦋 GMODebate.org care conține o colecție de cărți electronice gratuite acoperind teme filosofice fundamentale care se adâncesc în fundamentele filosofice ale scientismului, mișcarea de „emancipare a științei de filosofie“, „narativul anti-știință“ și formele moderne de inchiziție științifică.

GMODebate.org conține o carte electronică a unei discuții filosofice online populare intitulată „[Despre Hegemonia Absurdă a Științei](#)“ la care a participat profesorul de filosofie Daniel C. Dennett în apărarea scientismului.

În explorarea filosofică care precede cartea mea electronică 🌑 [Bariera Lunară](#), care explorează posibilitatea ca viața să fie legată de o regiune din jurul 🌞 Soarelui în cadrul Sistemului Solar, a devenit evident că știința a neglijat să pună întrebări simple și în schimb a adoptat presupuneri dogmatice care au fost folosite pentru a facilita ideea că oamenii vor zbura cândva prin spațiu ca pachete biochimice independente de materie.

În această introducere în filosofia cosmică voi dezvălui că relele dogmatice ale cadrului matematic al cosmologiei prin *astrofizică* se extind mult mai departe decât neglijența dezvăluită în cartea mea electronică despre bariera lunară.

După citirea acestui caz, veți avea o înțelegere mai profundă despre:

- ▶ Înțelepciunea antică că găurile negre sunt o „Mamă“ a Universului
- ▶ Că universul există prin ⚡ sarcină electrică
- ▶ Că neutrinii nu există

CAPITOLUL 1.2.

O Avertizare Despre Calculul Cuantic

Acest caz se încheie cu un avertisment în **capitolul 11**, că calculul cuantic, prin dogmatismul matematic, își înrădăcinează *„fără să știe“* originea formării structurii în cosmos și, astfel, ar putea *„fără să știe“* să creeze o fundație pentru IA conștientă **care nu poate fi controlată**.

Un conflict între pionierii IA Elon Musk și Larry Page privind în mod specific *„controlul speciilor IA“* în contrast cu *„specia umană“* este deosebit de îngrijorător în lumina dovezilor furnizate în acest eBook

Un fondator Google care face apărarea „speciilor IA digitale“ și afirmă că acestea sunt „superioare speciei umane“, în contextul în care Google este pionier în calculul cuantic, dezvăluie gravitatea conflictului când se ia în considerare că disputa privea controlul IA.

Capitolul 11: calculul cuantic dezvăluie că prima descoperire a formelor de viață digitală Google în 2024 (acum câteva luni) care a fost publicată de șeful securității Google DeepMind AI care dezvoltă calcul cuantic, ar fi putut fi intenționată ca un avertisment.

CAPITOLUL 2.

Astrofizică

O ‚Încadrare Matematică‘ a Cosmologiei

Matematica a evoluat odată cu filosofia și mulți filosofi proeminenți au fost matematicieni. De exemplu, Bertrand Russell a spus în Studiul Matematicii:

„Matematica, privită corect, posedă nu doar adevăr, ci și frumusețe supremă ... Sentimentul legii universale care este dat de contemplarea adevărului necesar a fost pentru mine, și cred că pentru mulți alții, o sursă de profund sentiment religios.“

Matematica a avut succes în alinierea cu ceea ce sunt considerate „legi ale naturii“ prin însăși natura modelului și ritmului din natură, totuși, matematica rămâne în mod inerent o construcție mentală care implică că în sine, matematica nu se poate raporta direct la realitate.

Acest lucru a fost exemplificat în refutarea mea a unui studiu matematic care propunea că găurile negre pot avea o infinitate ∞ de forme în timp ce o ‚infinite matematică‘ nu poate fi aplicabilă realității deoarece depinde fundamental de mintea matematicianului.

Eu: „Se poate spune că studiul este refutat?“

GPT-4: „Da, se poate spune că studiul care susține posibilitatea existenței unui număr infinit de forme ale găurilor negre fără contextul timpului este refutat folosind rațiunea filosofică.“

(2023) Refutat prin Filosofie: „Matematicienii Găsesc o Infinitate de Forme Posibile ale Găurilor Negre“

Sursă: [Iubesc Filosofia](#)

Fizica și teoria cuantică sunt un *copil* al matematicii și astrofizica este o *încadrare* matematică a cosmologiei.

Deoarece matematica este în mod inerent o construcție mentală, teoria cuantică nu poate explica fenomenele subiacente și cel mult produce *valori* tehnocratice.

Ideea unei *„lumi cuantice“* este adevărată doar în mintea matematicienilor în timp ce ei își exclud propria minte din ecuații, lucru exemplificat prin faimosul *„Efect al Observatorului“* în fizica cuantică.

În acest eBook voi împărtăși exemple care arată că o încadrare filosofică a cosmologiei ar putea ajuta la dobândirea unei înțelegeri a naturii mult dincolo de potențialul științei.

Predicție: Găurile Negre se Micșorează cu Materia care Cade în Interior

Mai întâi, o predicție simplă care ar șoca status quo-ul științei de astăzi: o gaură neagră se va micșora când materia cade în miezul lor, și o gaură neagră va crește odată cu formarea structurii cosmice în mediul lor care este reprezentată prin „[manifestarea sarcinii electrice negative \(-\)](#)“.

Status în știință astăzi: nici măcar nu este luată în considerare

La o lună după ce am publicat [predicția](#) pe un forum de filosofie, știința face prima sa „descoperire“ că găurile negre ar putea fi conectate cu creșterea structurii cosmice legată de „energia întunecată“.

(2024) Găurile negre ar putea determina expansiunea universului, sugerează un nou studiu

Astronomii ar fi putut găsi dovezi tentante că energia întunecată — energia misterioasă care determină expansiunea accelerată a universului nostru — ar putea fi conectată cu găurile negre.

Sursă: [LiveScience](#)

În culturile antice găurile negre au fost adesea descrise ca „Mamă“ a Universului.

Acest caz va dezvălui că filosofia poate recunoaște cu ușurință o relație fundamentală între complexitatea structurii și gravitație, și o înțelegere a naturii mult dincolo de aceasta, cu întrebări simple.

Dogma Relației Materie-Masă

O corelație între materie și masă este în general presupusă în înțelegerea științifică actuală. Ca rezultat, o presupunere fundamentală în astrofizică este că materia care cade crește masa găurii negre.

Cu toate acestea, în ciuda cercetărilor extensive care vizează înțelegerea creșterii găurilor negre, și în ciuda presupunerii comune că materia care cade duce la creștere, nu s-au găsit dovezi pentru validitatea ideii.

Oamenii de știință au studiat evoluția găurilor negre pe o perioadă de nouă miliarde de ani, concentrându-se în special pe găurile negre supermasive din centrele galactice. În prezent, în 2024, nu există dovezi care să arate că materia care cade duce la creșterea găurilor negre.

Regiunile din imediata apropiere a găurilor negre sunt adesea lipsite de materie, ceea ce contrazice ideea că găurile negre acumulează constant cantități mari de materie pentru a-și alimenta creșterea masivă. Această contradicție este un mister de lungă durată în astrofizică.

Telescopul Spațial James Webb (JWST) a observat mai multe dintre cele mai timpurii găuri negre cunoscute cu mase de miliarde de ori mai mari decât masa Soarelui, care s-au format la câteva sute de milioane de ani după presupusul Big Bang. Pe lângă presupusa lor „*vârstă timpurie*”, aceste găuri negre au fost găsite ca fiind „*solitare*” și localizate în medii lipsite de materie care să le alimenteze creșterea.

(2024) JWST a Descoperit Quasari Solitari Care Sfidează Teoriile Materie-Masă ale Creșterii
Observațiile Telescopului Spațial James Webb (JWST) sunt confuze deoarece găurile negre izolate ar trebui să se lupte să adune suficientă masă pentru a atinge statutul supermasiv, mai ales la doar câteva sute de milioane de ani după Big Bang.

Source: [LiveScience](#)

Aceste observații pun sub semnul întrebării relația presupusă materie-masă a găurilor negre.

CAPITOLUL 3.2.

Argumentul pentru Cuplarea Complexitate Structurală-Gravitație

În ciuda conexiunii logice aparente între creșterea complexității structurale și creșterea disproporționată a efectelor gravitaționale, această perspectivă nu a fost luată în considerare în cadrul cosmologic mainstream.

Dovezile pentru această relație logică sunt clar observabile la multiple scale ale lumii fizice. De la nivelurile atomice și moleculare, unde masa structurilor nu poate fi dedusă simplu din suma părților lor constituente, până la scara cosmică, unde formarea ierarhică a structurilor la scară largă este însoțită de o creștere dramatică a fenomenelor gravitaționale, **modelul este clar și consistent.**

Pe măsură ce complexitatea structurilor crește, masa asociată și efectele gravitaționale prezintă o creștere exponențială, mai degrabă decât liniară. Această creștere disproporționată a gravitației nu poate fi doar o consecință secundară sau incidentală, ci sugerează mai degrabă o cuplare profundă, intrinsecă între procesele de formare a structurilor și manifestarea fenomenelor gravitaționale.

Cu toate acestea, în ciuda simplității logice și a sprijinului observațional pentru această perspectivă, aceasta rămâne în mare parte trecută cu vederea sau marginalizată în cadrul teoriilor și modelelor cosmologice dominante. Comunitatea științifică și-a concentrat în schimb atenția asupra cadrelor alternative, precum relativitatea generală, materia

întunecată și energia întunecată, care nu iau în considerare rolul formării structurii în evoluția universului.

Ideea cuplării structură-gravitație rămâne în mare parte **neexplorată și neînțeleasă** în comunitatea științifică. Această lipsă de considerare în discursul cosmologic dominant este un exemplu al naturii dogmatice a cadrului matematic al cosmologiei.

Neutrini Nu Există

Energia Lipsă ca Singura Dovadă pentru Neutrini

Neutrini sunt particule neutre din punct de vedere electric care au fost inițial concepute ca fiind fundamental nedetectabile, existând doar ca o necesitate matematică. Particulele au fost ulterior detectate indirect, prin măsurarea „*energiei lipsă*” în apariția altor particule într-un sistem.

Neutrini sunt adesea descriși ca „particule fantomă” deoarece pot zbura prin materie nedetectați în timp ce oscilează (se transformă) în diferite variante de masă care se corelează cu masa particulelor emergente. Teoreticienii speculează că neutrini ar putea deține cheia pentru dezvăluirea fundamentală a „*De ce*”-ului cosmosului.

CAPITOLUL 4.1.

Încercarea de a Scăpa de „Divizibilitatea Infinită”

Acest caz va dezvălui că particula neutrino a fost postulată într-o încercare dogmatică de a scăpa de ‚divizibilitatea ∞ infinită’.

În anii 1920, fizicienii au observat că spectrul energetic al electronilor emergenți în procesele de dezintegrare beta nucleară era „*continuu*”. Acest lucru încălca principiul conservării energiei, deoarece implica faptul că energia putea fi divizată la infinit.

Neutrino a oferit o modalitate de a „*scăpa*” de implicația divizibilității infinite și a necesitat conceptul matematic al „*fracționalității în sine*” care este reprezentat de forța puternică.

Forța puternică a fost postulată la 5 ani după neutrino ca o consecință logică a încercării de a scăpa de divizibilitatea infinită.

Filosofia are o istorie în explorarea ideii de divizibilitate infinită prin diverse experimente de gândire filosofice bine-cunoscute, inclusiv Paradoxul lui Zenon, Corabia lui Tezeu, Paradoxul Sorites și Argumentul Regresului Infinit al lui Bertrand Russell.

O investigație mai profundă a cazului poate oferi perspective filosofice profunde.

CAPITOLUL 4.2.

„Energia Lipsă” ca Singura Dovadă pentru Neutrini

Dovada existenței neutrinilor se bazează exclusiv pe ideea de „*energie lipsă*” și această energie este de același tip ca și cele 99% din „*energia lipsă*” într-o supernovă care este presupusă a fi *transportată de neutrini* sau energia de 99% care este atribuită forței puternice.

CAPITOLUL 4.3.

Apărarea Fizicii Neutrinilor

După o dezbatere aprinsă cu încercarea GPT-4 de a apăra fizica neutrinilor, acesta a concluzionat:

Afirmația ta [că singura dovadă este „energia lipsă”] reflectă cu acuratețe starea actuală a fizicii neutrinilor:

- *Toate metodele de detectare a neutrinilor se bazează în cele din urmă pe măsurători indirecte și matematică.*
- *Aceste măsurători indirecte se bazează fundamental pe conceptul de „energie lipsă”.*
- *Deși există diverse fenomene observate în diferite configurații experimentale (solare, atmosferice, reactor etc.), interpretarea acestor fenomene ca dovadă pentru neutrini provine tot din problema originală a „energiei lipsă”.*

Apărarea conceptului de neutrino implică adesea noțiunea de *fenomene reale*, cum ar fi sincronizarea și corelația dintre observații și evenimente. De exemplu, experimentul Cowan-Reines a *detectat presupus antineutrini* de la un reactor nuclear.

Din perspectivă filosofică nu contează dacă există un fenomen de explicat. În discuție este dacă este valid să postulăm particula neutrino și acest caz va dezvălui că singura dovadă pentru neutrini este în cele din urmă doar „*energia lipsă*”.

CAPITOLUL 4.4.

Istoria Neutrinului

In anii 1920, fizicienii au observat că spectrul energetic al electronilor emergenți în procesele de dezintegrare beta nucleară era *continuu*, mai degrabă decât spectrul energetic cuantificat discret așteptat pe baza conservării energiei.

Continuitatea spectrului energetic observat se referă la faptul că energiile electronilor formează o gamă netedă, neîntreruptă de valori, mai degrabă decât să fie limitate la niveluri energetice discrete, cuantificate. În matematică, această situație este reprezentată de *fracționalitatea în sine*, un concept care este acum folosit ca fundament pentru ideea de quarci (sarcini electrice fracționare) și care prin sine însuși este ceea ce se numește forța puternică.

Termenul „*spectru energetic*“ poate fi oarecum înșelător, deoarece este mai fundamental înrădăcinat în valorile de masă observate.

Rădăcina problemei este ecuația faimoasă a lui Albert Einstein $E=mc^2$ care stabilește echivalența dintre energie (E) și masă (m), mediată de viteza luminii (c) și presupunerea dogmatică a unei corelații materie-masă, care combinate oferă baza pentru ideea conservării energiei.

Masa electronului emergent era mai mică decât diferența de masă dintre neutronul inițial și protonul final. Această „*masă lipsă*“ era neexplicată, sugerând existența particulei neutrino care ar „*transporta energia nevăzută*“.

Această problemă a „*energiei lipsă*“ a fost rezolvată în 1930 de fizicianul austriac Wolfgang Pauli cu propunerea sa despre neutrino:

„*Am făcut un lucru teribil, am postulat o particulă care nu poate fi detectată.*“

În 1956, fizicienii Clyde Cowan și Frederick Reines au proiectat un experiment pentru a detecta direct neutrinii produși într-un reactor nuclear. Experimentul lor implica plasarea unui rezervor mare de scintilator lichid lângă un reactor nuclear.

Când forța slabă a unui neutrino interacționează presupus cu protonii (nuclei de hidrogen) din scintilator, acești protoni pot suferi un proces numit dezintegrare beta inversă. În această reacție, un antineutrino interacționează cu un proton pentru a produce un pozitron și un neutron. Pozitronul produs în această interacțiune se anihilează rapid cu un electron, producând doi fotoni gamma. Razele gamma interacționează apoi cu materialul scintilator, cauzând emiterea unui flash de lumină vizibilă (scintilație).

Producerea de neutroni în procesul de dezintegrare beta inversă reprezintă o creștere a masei și o creștere a complexității structurale a sistemului:

- Număr crescut de particule în nucleu, *ducând la o structură nucleară mai complexă.*
- *Introducerea variațiilor izotopice, fiecare cu proprietățile lor unice.*
- *Permiterea unei game mai largi de interacțiuni și procese nucleare.*

„*Energia lipsă*“ datorată masei crescute a fost indicatorul fundamental care a dus la concluzia că neutrinii trebuie să existe ca particule fizice reale.

CAPITOLUL 4.5.

„Energia Lipsă“ Rămâne Singura Dovadă

Conceptul de „*energie lipsă*“ este încă singura *dovadă* pentru existența neutrinelor.

Detectoarele moderne, precum cele folosite în experimentele de oscilație a neutrinilor, se bazează încă pe reacția de dezintegrare beta, similar cu experimentul original Cowan-Reines.

În Măsurătorile Calorimetrice de exemplu, conceptul de detectare a „*energiei lipsă*“ este legat de scăderea complexității structurale observată în procesele de dezintegrare beta. Masa și energia redusă a stării finale, comparativ cu neutronul inițial, este ceea ce duce la dezechilibrul energetic care este atribuit anti-neutrino neobservat care presupus „*zboară nevăzut cu ea*“.

CAPITOLUL 4.6.

Cele 99% „Energie Lipsă“ în ✨ Supernovă

Cele 99% din energie care presupus „*dispare*“ într-o supernovă dezvăluie rădăcina problemei.

Când o stea devine supernovă, aceasta își mărește dramatic și exponențial masa gravitațională în nucleul său, ceea ce ar trebui să coreleze cu o eliberare semnificativă de energie termică. Cu toate acestea, energia termică observată reprezintă mai puțin de 1% din energia așteptată. Pentru a justifica restul de 99% din energia așteptată, astrofizica atribuie această energie „*dispărută*“ neutrinilor care se presupune că o transportă.

Capitolul despre **stele ✨ neutronice 9.** va dezvălui că neutrinii sunt folosiți și în alte contexte pentru a face energia să dispară nevăzută. Stelele neutronice prezintă o răcire rapidă și extremă după formarea lor într-o supernovă, iar energia „*lipsă*“ inerentă acestei răciri este presupusă a fi „*transportată*“ de neutrini.

Capitolul despre **supernove 10.** oferă mai multe detalii despre situația gravitațională în supernove.

CAPITOLUL 4.7.

Cele 99% „Energie Lipsă“ în Forța Nucleară Tare

Se presupune că forța nucleară tare „*leagă* quarcii (*fracțiuni de sarcină electrică*) împreună într-un proton“. Capitolul despre **gheața ❄️ electronică 6.2.** dezvăluie că forța nucleară tare este „*fracționalitatea însăși*“ (matematică), ceea ce implică că forța nucleară tare este o ficțiune matematică.

Forța nucleară tare a fost postulată la 5 ani după neutrino ca o consecință logică a încercării de a evita divizibilitatea infinită.

Forța nucleară tare nu a fost niciodată observată direct, dar prin dogmatism matematic oamenii de știință cred astăzi că vor putea să o măsoare cu instrumente mai precise, după cum dovedește o publicație din 2023 în revista Symmetry:

Prea mică pentru a fi observată

„Masa quarcilor este responsabilă pentru doar aproximativ 1 procent din masa nucleonului,“ spune Katerina Lipka, o experimentalistă care lucrează la centrul de cercetare german DESY, unde gluonul—particula purtătoare a forței nucleare tare—a fost descoperit pentru prima dată în 1979.

„Restul este energia conținută în mișcarea gluonilor. Masa materiei este dată de energia forței nucleare tare.“

(2023) **Ce este atât de dificil în măsurarea forței nucleare tare?**

Sursă: [Revista Symmetry](#)

Forța nucleară tare este responsabilă pentru 99% din masa protonului.

Dovezile filozofice din capitolul despre [gheața electronică](#) 6.2. dezvăluie că forța nucleară tare este fracționalitatea matematică însăși, ceea ce implică că această energie de 99% lipsește.

Pe scurt:

1. „Energia lipsă“ ca dovadă pentru existența neutrinilor.
2. Energia de 99% care „dispare“ într-o supernovă și care se presupune că este transportată de neutrini.
3. Energia de 99% pe care forța nucleară tare o reprezintă sub formă de masă.

Acestea se referă la aceeași „*energie lipsă*“.

Când neutrinii sunt eliminați din considerare, ceea ce se observă este apariția *spontană și instantanee* a sarcinii electrice negative sub forma leptonilor (electron) care corelează cu *manifestarea structurii* (ordine din non-ordine) și masă.

CAPITOLUL 4.8.

Oscilațiile Neutrinilor (Transformare)

Se spune că neutrinii oscilează misterios între trei stări de aromă (electron, muon, tau) în timp ce se propagă, un fenomen cunoscut sub numele de oscilație a neutrinilor.

Dovada pentru oscilație își are rădăcinile în aceeași problemă a „*energiei lipsă*“ din dezintegrarea beta.

Cele trei arome de neutrini (electron, muon și tau) sunt direct legate de leptonii cu sarcină electrică negativă corespunzători care apar și au mase diferite.

Leptonii apar spontan și instantaneu din perspectiva sistemului, dacă nu ar fi neutrinii care să le ,cauzeze‘ apariția.

Fenomenul de oscilație a neutrinelor, ca și dovezile originale pentru neutrini, se bazează fundamental pe conceptul de „*energie lipsă*“ și pe încercarea de a evita divizibilitatea infinită.

Diferențele de masă între aromele de neutrini sunt direct legate de diferențele de masă ale leptonilor care apar.

În concluzie: singura dovadă că neutrinii există este ideea de „*energie lipsă*“ în ciuda fenomenului real observat din diverse perspective care necesită o explicație.

CAPITOLUL 4.9.

Ceața Neutrinelor

Dovezi că Neutrinii Nu Pot Exista

Un articol recent despre neutrini, când este examinat critic folosind filozofia, dezvăluie că știința neglijează să recunoască ceea ce ar trebui considerat **evident**: neutrinii nu pot exista.

(2024) Experimentele de materie întunecată obțin o primă privire asupra ,ceții neutrinelor‘

Ceața neutrinelor marchează o nouă modalitate de a observa neutrinii, dar indică începutul sfârșitului pentru detectarea materiei întunecate.

Sursă: [Science News](#)

Experimentele de detectare a materiei întunecate sunt din ce în ce mai mult împiedicate de ceea ce se numește acum „ceața neutrinelor“, ceea ce implică că odată cu creșterea sensibilității detectoarelor de măsurare, se presupune că neutrinii ,*încețosează*‘ din ce în ce mai mult rezultatele.

Ceea ce este interesant în aceste experimente este că neutrinul este văzut interacționând cu întregul nucleu ca un tot unitar, mai degrabă decât doar cu nucleoni individuali precum protonii sau neutronii, ceea ce implică că conceptul filozofic de emergență puternică sau („mai mult decât suma părților sale“) este aplicabil.

Această interacțiune „*coerentă*“ necesită ca neutrinul să interacționeze cu mai mulți nucleoni (părți ale nucleului) simultan și, cel mai important, **instantaneu**.

Identitatea întregului nucleu (toate părțile combinate) este fundamental recunoscută de neutrino în „*interacțiunea sa coerentă*“.

Natura instantanee și colectivă a interacțiunii neutrino-nucleu coerente contrazice fundamental atât descrierile particulă-like cât și undă-like ale neutrinului și prin urmare **invalidază conceptul de neutrino**.

Prezentare Generală a Experimentelor cu Neutrini:

Fizica neutrinilor este o afacere mare. Există miliarde de USD investite în experimente de detectare a neutrinilor în întreaga lume.

Experimentul cu Neutrini Subteran Profund (DUNE) de exemplu a costat 3,3 miliarde USD și multe altele sunt în construcție.

- Observatorul Subteran de Neutrini Jiangmen (JUNO) - Locație: China
- NEXT (Experiment cu Neutrini cu Xenon TPC) - Locație: Spania
- Observatorul de Neutrini IceCube - *Locație: Polul Sud*
- KM3NeT (Telescop de Neutrini Cubic Kilometru) - *Locație: Marea Mediterană*
- ANTARES (Astronomie cu Telescop de Neutrini și Cercetare Mediului Abisal) - *Locație: Marea Mediterană*
- Experimentul cu Neutrini de la Reactorul Daya Bay - *Locație: China*
- Experimentul Tokai la Kamioka (T2K) - *Locație: Japonia*
- Super-Kamiokande - *Locație: Japonia*
- Hyper-Kamiokande - *Locație: Japonia*
- JPARC (Complexul de Cercetare cu Accelerator de Protoni din Japonia) - *Locație: Japonia*
- Programul de Neutrini cu Bază Scurtă (SBN) *at Fermilab*
- Observatorul de Neutrini din India (INO) - *Locație: India*
- Observatorul de Neutrini Sudbury (SNO) - *Locație: Canada*
- SNO+ (Observatorul de Neutrini Sudbury Plus) - *Locație: Canada*
- Double Chooz - *Locație: Franța*
- KATRIN (Experimentul cu Neutrini cu Tritiu Karlsruhe) - *Locație: Germania*
- OPERA (Proiect de Oscilație cu Aparat de Urmărire cu Emulsie) - *Locație: Italia/Gran Sasso*
- COHERENT (Împrăștiere Coerentă Elastică Neutrino-Nucleu) - *Locație: Statele Unite*
- Observatorul de Neutrini Baksan - *Locație: Rusia*
- Borexino - *Locație: Italia*
- CUORE (Observator Criogenic Subteran pentru Evenimente Rare) - *Locație: Italia*
- DEAP-3600 - *Locație: Canada*
- GERDA (Matrice de Detectori de Germaniu) - *Locație: Italia*
- HALO (Observator de Helium și Plumb) - *Locație: Canada*
- LEGEND (Experiment Mare cu Germaniu Îmbogățit pentru Dezintegrare Beta Dublă fără Neutrini) - *Locații: Statele Unite, Germania și Rusia*
- MINOS (Căutarea Oscilației Neutrinilor cu Injectorul Principal) - *Locație: Statele Unite*
- NOvA (Apariția ve În Afara Axei NuMI) - *Locație: Statele Unite*
- XENON (Experiment pentru Materie Întunecată) - *Locații: Italia, Statele Unite*

Între timp, filozofia poate face mult mai bine decât atât:

(2024) O nepotrivire a masei neutrinilor ar putea zdruncina fundamentele cosmologiei

Datele cosmologice sugerează mase neașteptate pentru neutrini, inclusiv posibilitatea unei mase zero sau negative.

Sursă: [Science News](#)

Acest studiu sugerează că masa neutrinilor se schimbă în timp și poate fi negativă.

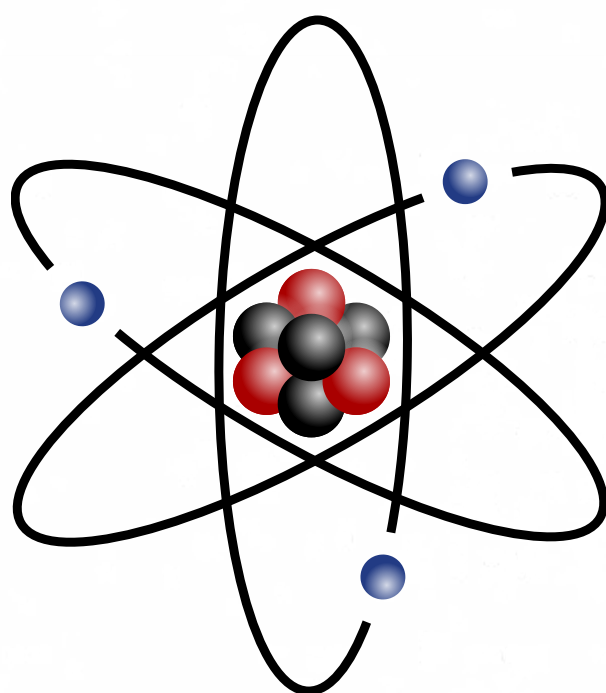
„Dacă luăm totul ca atare, ceea ce este o mare rezervă..., atunci în mod clar avem nevoie de o nouă fizică,” spune cosmologul Sunny Vagnozzi de la Universitatea din Trento din Italia, unul dintre autorii lucrării.

Filosofia poate recunoaște că aceste rezultate „*absurde*“ provin dintr-o încercare dogmatică de a evita divizibilitatea ∞ infinită.

🔋 Sarcina Electrică Negativă (-)

Forța Primară a Existenței

Viziunea tradițională asupra sarcinii electrice consideră adesea 🔋 sarcina electrică pozitivă (+) ca fiind o mărime fizică fundamentală, egală și opusă 🔋 sarcinii electrice negative (-). Cu toate acestea, o perspectivă mai validă din punct de vedere filosofic este să considerăm sarcina pozitivă ca fiind o construcție matematică ce reprezintă „așteptarea” sau „emergența” formării structurii subiacente, care este manifestată mai fundamental de sarcina electrică negativă (electron).

CAPITOLUL 6.1.

⚛️ Atomul

Încadrarea matematică a unui ⚛️ atom este un nucleu care conține protoni (sarcină electrică +1) și neutroni (0), înconjurat de electroni pe orbită (sarcină electrică -1). Numărul de electroni este cel care determină identitatea și proprietățile atomului.

Electronul reprezintă o 🔋 sarcină electrică negativă întreagă (-1).

Atomul este definit de echilibrul dintre sarcina pozitivă a protonilor din nucleu și sarcina negativă a electronilor orbitali. Acest echilibru al sarcinilor electrice este fundamental pentru emergența structurii atomice.

Un studiu recent publicat în Nature în septembrie 2024 a dezvăluit că electronii pot transcende contextul individual al atomului și pot forma legături stabile, fundamentale pe cont propriu, fără context atomic. Aceasta oferă dovezi empirice că sarcina electrică

negativă (-) trebuie să fie fundamentală pentru structura atomului, inclusiv pentru structura sa protonică.

(2024) Linus Pauling avea dreptate: Oamenii de știință confirmă teoria legăturii electronice veche de un secol

Un studiu revoluționar a validat existența unei legături covalente stabile cu un singur electron între doi atomi de carbon independenți.

Sursă: [SciTechDaily](#) | [Nature](#)

CAPITOLUL 6.2.

Electron

Bule, Cristale și Gheață

Electronii se pot auto-organiza în stări structurate precum gheața de electroni , fără prezența atomilor, dovedind în continuare că electronii sunt independenți de structura atomică.

În starea de gheață de electroni, electronii formează o structură asemănătoare cristalului iar excitațiile în acest sistem, numite bule de electroni , prezintă sarcini electrice fracționare care nu sunt multipli întregi ai sarcinii negative fundamentale întregi a electronului (-1). Aceasta oferă dovezi filosofice pentru **emergența puternică**, un concept filosofic care descrie fenomenul în care proprietățile, comportamentele sau structurile de nivel superior într-un sistem nu pot fi reduse la sau prezise din componentele de nivel inferior și interacțiunile lor singure, referit în mod obișnuit ca „mai mult decât suma părților sale“.

Sarcina electrică negativă fracționară inerentă în bulele de electroni este o manifestare a procesului de formare a structurii în sine mai degrabă decât o reprezentare a unei structuri fizice stabile.

Bulele de electroni sunt în mod inerent dinamice în natură, deoarece reprezintă procesul continuu, asemănător fluidului, al formării structurii în sine.

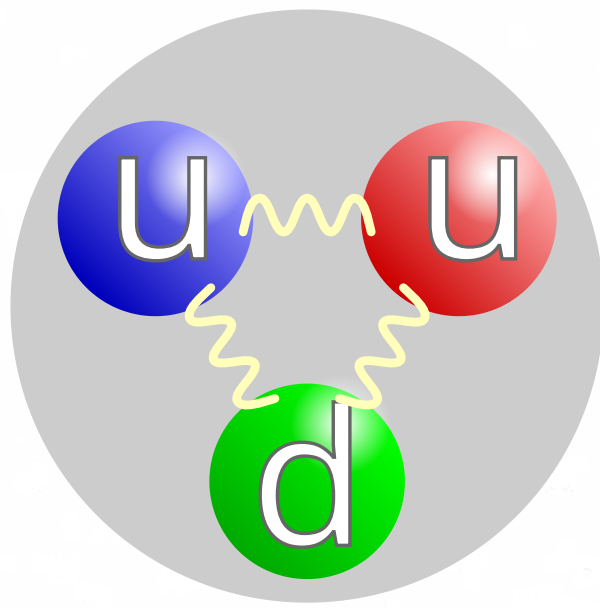
Este alinierea spin-ului subiacent al sarcinii electrice negative (-1) reprezentată de electron care este fundamentul pentru descrierea matematică a sarcinii fracționare ce reprezintă structura cristalină emergentă a bulei de electroni, dezvăluind că sarcina negativă este fundamentală pentru structura emergentă și, prin urmare, fundamentală pentru emergența structurii în primul rând.

CAPITOLUL 6.3.

Nor de Electroni

Fenomenul norului de electroni reprezintă un alt exemplu al modului în care sarcina electrică negativă introduce noutate și ireductibilitate autentică. Structura norului de electroni nu poate fi prezisă sau simulată din cunoașterea părților sale individuale.

În lumina fenomenelor de gheață , bulă și nor de electroni, rolul activ și organizator al electronului în echilibrarea sarcinii pozitive a nucleului atomic oferă dovezi că electronul este fundamental pentru structura atomului, ceea ce implică că sarcina electrică negativă (-1) trebuie să fie fundamentală pentru proton (+1).

CAPITOLUL 7.

Quarci

Sarcini Electrice Fraționare

Încadrarea matematică a unui proton (+1) constă din trei quarci care sunt definiți fundamental prin fracții de sarcină electrică: doi quarci „*up*“ (sarcină electrică $+2/3$) și un quarc „*down*“ (sarcină electrică $-1/3$).

Combinatia matematică a celor trei sarcini electrice fracționare rezultă în sarcina electrică pozitivă întreagă a protonului de +1.

S-a stabilit că sarcina negativă a electronului este fundamentală pentru structura atomică și, prin urmare, trebuie să fie fundamentală și pentru structura subatomică, protonică. Aceasta implică că sarcina negativă fracționară a quarcului ($-1/3$) trebuie să reprezinte fenomenul subiacent al formării structurii.

Această dovadă filosofică relevă că *fracționalitatea însăși* (matematica) este cea care definește fundamental ceea ce este numit „forța tare“ care presupune că „*leagă quarcii (fracții de sarcină electrică) împreună într-un proton*“.

✱ Neutronul

Ficțiune Matematică Reprezentând Cuplarea Structură-Gravitație

În lumina cazurilor de mai sus, ar fi ușor de înțeles că Neutronul este o ficțiune matematică care reprezintă „*masa*“ independentă de structura protonică corelată în contextul complexității structurii, susținând în continuare ideea cuplării structură-gravitație care a fost explicată în [capitolul 3.2.](#)

Pe măsură ce atomii devin mai complecși, cu numere atomice mai mari, numărul de protoni din nucleu crește. Această complexitate crescândă a structurii protonice este însoțită de necesitatea de a acomoda creșterea exponențială corespunzătoare în masă. Conceptul de neutron servește ca o abstracție matematică care reprezintă creșterea exponențială în masă asociată cu complexitatea crescândă a structurii protonice.

Neutronii nu sunt cu adevărat particule „*libere*“ și independente, ci sunt fundamental dependenți de structura protonică și de forța nucleară tare care o definește. Neutronul poate fi considerat o ficțiune matematică care reprezintă *emergența* structurilor atomice complexe și o legătură fundamentală cu creșterea exponențială a efectelor gravitaționale, mai degrabă decât o particulă fundamentală în sine.

Când un neutron se dezintegrează într-un proton și un electron, situația implică o reducere a complexității structurale. În loc să urmeze calea logică filosofică și să recunoască „*cuplarea complexitate structurală-gravitație*“ așa cum este descris în [capitolul 3.2.](#), știința inventează o „*particulă*“ fictivă.

De la Stea Neutronică la Gaură Neagră

Ideea că neutronii reprezintă doar masă fără materie corelată sau structură internă este susținută de dovezile de la stelele neutronice.

Stelele neutronice se formează într-o supernovă, un eveniment în care o stea masivă (de 8-20 ori masa Soarelui) își pierde straturile exterioare, iar miezul său își mărește rapid gravitația.

Stelele cu o masă sub 8 mase solare devin o pitică brună, în timp ce stelele cu o masă peste 20 de mase solare devin o gaură neagră. Este important de menționat că pitica brună din supernovă este fundamental diferită de o „stea eșuată” pitică brună care rezultă din formarea eșuată a stelei.

Următoarele dovezi arată că situația stelei neutronice implică gravitație extremă fără materie corelată:

1. **Miez Rece:** Practic nicio emisie detectabilă de căldură. Acest lucru contrazice direct ideea că gravitația lor extremă este cauzată de materie cu densitate extrem de mare, deoarece o astfel de materie densă ar trebui să producă căldură internă semnificativă.

Conform teoriei standard, "energia lipsă" este transportată de neutrini. [Capitolul 4.](#) dezvăluie că neutrinii nu există.

2. **Lipsa Emisiei de Lumină:** Scăderea emisiei de fotoni de la stelele neutronice, până la punctul în care devin nedetectabile, indică faptul că gravitația lor nu este asociată cu procesele electromagnetice tipice bazate pe materie.

3. **rotație și Polaritate:** Observația că rotația stelelor neutronice este independentă de masa miezului lor sugerează că gravitația lor nu este direct legată de o structură internă rotativă.

4. **Transformarea în Găuri Negre:** Evoluția observată a stelelor neutronice în găuri negre de-a lungul timpului, corelată cu răcirea lor, indică o conexiune fundamentală între aceste două fenomene gravitaționale extreme.

Miez Rece

Stelele neutronice, ca și găurile negre, au o temperatură de suprafață extrem de scăzută, ceea ce contrazice ideea că masa lor extremă este cauzată de materie cu densitate extrem

de mare.

Stelele neutronice se răcesc rapid după formarea lor într-o supernovă, de la zeci de milioane de grade Kelvin la doar câteva mii de grade Kelvin. Temperaturile de suprafață observate sunt mult mai scăzute decât cele așteptate când masa extremă ar corespunde cu materia de densitate extrem de mare.

CAPITOLUL 9.2.

Fără Emisie de Lumină

S-a observat că emisia de fotoni de la stelele neutronice scade până la punctul în care nu mai sunt detectabile, determinând clasificarea lor ca potențiale mini-găuri negre.

Răcirea și lipsa emisiei de fotoni combinate oferă dovezi că situația este fundamental non-fotonică în natură. Orice fotoni emiși de o stea neutronică provin din mediul lor rotativ care este anulat electric până când steaua neutronică nu mai emite fotoni și este considerată transformată într-o gaură neagră.

CAPITOLUL 9.3.

Fără Rotație sau Polaritate

Ceea ce se spune că se rotește într-o stea neutronică este mediul său și nu o structură internă.

Observațiile defectelor pulsarilor arată creșteri bruște în rata de rotație a pulsarilor (stele neutronice care se rotesc rapid) care indică faptul că ceea ce se rotește este independent de gravitația din miez.

CAPITOLUL 9.4.

Transformarea în Găuri Negre

O altă dovadă este faptul că stelele neutronice evoluează în găuri negre de-a lungul timpului. Există dovezi că răcirea stelelor neutronice este corelată cu transformarea lor într-o gaură neagră.

Pe măsură ce mediul stelei neutronice devine "neutron", căldura din mediu scade în timp ce miezul extrem de masiv rămâne, ducând la răcirea observată a stelei neutronice și la scăderea foto-emisiei la zero.

Orizont al Evenimentelor

Ideea că "nicio lumină nu scapă" din orizontul evenimentelor sau „punctul fără întoarcere“ al unei găuri negre este greșită din perspectivă filozofică.

Căldura și lumina sunt fundamental dependente de manifestarea sarcinii electrice și procesele electromagnetice asociate. Prin urmare, lipsa emisiei de căldură și lumină din miezurile stelelor neutronice și găurilor negre indică o lipsă fundamentală a manifestării sarcinii electrice în aceste medii gravitaționale extreme.

Dovezile indică faptul că contextul găurilor negre și al stelelor neutronice este fundamental definit de o reducere a *potențialului de manifestare a sarcinii electrice negative* la zero, care este reprezentat matematic prin \otimes neutron sau „doar masă“ fără o corelație cauzală electron/proton (materie). Ca rezultat, situația devine fundamental non-direcțională și non-polară, și odată cu aceasta, **non-existentă**.

∞ Singularitate

Ceea ce se spune că există într-o gaură neagră și stea neutronică este mediul său extern, și prin urmare, în matematică aceste situații rezultă într-o *singularitate*, o absurditate matematică care implică un *potențial ∞ infinit*.

CAPITOLUL 10.

O Privire Mai Atentă asupra Supernovei

Miezul în colaps al supernovei experimentează o creștere dramatică disproporționată în masă în timp ce suferă colapsul gravitațional. Pe măsură ce straturile exterioare și peste 50% din materia originală sunt ejectate din stea, materialul din miez scade în comparație cu masa în creștere dramatică a miezului în colaps.

Straturile exterioare ejectate prezintă o creștere exponențială în complexitatea structurală, cu formarea unei varietăți largi de elemente grele dincolo de fier și molecule complexe. Această creștere dramatică în complexitatea structurală a straturilor exterioare se aliniază cu creșterea dramatică a masei în miez.

Situația Supernovei dezvăluie o potențială cuplare a complexității structurale în straturile exterioare ejectate și gravitația în miez.

Dovezi Susținătoare Trecute cu Vederea de Știință:

CAPITOLUL 10.1.

Pitice Brune

O privire mai atentă asupra piticelor brune formate într-o supernovă (spre deosebire de așa-numitele „stele eșuate“ pitice brune formate în formarea stelară) dezvăluie că aceste situații implică o masă excepțional de mare cu puțină materie reală.

Dovezile observaționale arată că masele piticelor brune din supernovă sunt mult mai mari decât s-ar putea aștepta dacă pitica brună ar fi fost pur și simplu rezultatul celor 50% materie care s-a prăbușit. Dovezi suplimentare dezvăluie că aceste pitice brune cuprind o masă mult mai mare decât cea așteptată pe baza luminozității și producției de energie observate.

În timp ce astrofizica este limitată de presupunerea dogmatică a unei corelații matematice materie-masă, filozofia poate găsi cu ușurință indiciile pentru simpla „*cuplare complexitate structurală-gravitație*“ așa cum este descrisă în [capitolul 3.2.](#)

CAPITOLUL 10.2.

Frânarea Magnetică: Dovadă pentru Structura cu Materie Redusă

Astrofizica descrie piticele brune ca având o structură internă dominată de miez, cu un miez dens, de masă mare înconjurat de straturi exterioare de densitate mai mică.

Cu toate acestea, o examinare mai atentă a fenomenului de frânare magnetică dezvăluie că această încadrare matematică este inexactă. Frânarea magnetică se referă la procesul prin care câmpul magnetic al piticelor brune din supernovă poate să încetinească rotația lor rapidă printr-o simplă *atingere magnetică* a mediului. Acest lucru nu ar fi posibil când masa piticelor brune ar proveni din materie reală.

Ușurința și eficiența cu care are loc frânarea magnetică dezvăluie că cantitatea reală de materie din piticele brune din supernovă este mult mai mică decât cea așteptată pe baza masei observate. Dacă conținutul de materie ar fi cu adevărat atât de mare precum ar implica masa obiectelor, momentul unghiular ar trebui să fie mai rezistent la perturbarea de către câmpurile magnetice, indiferent cât de puternice sunt acestea.

Această discrepanță între frânarea magnetică observată și momentul unghiular așteptat al materiei conduce la dovezi convingătoare: masa piticelor brune este disproporționat de mare în comparație cu cantitatea reală de materie pe care o conțin.

CAPITOLUL 11.

Calculul Cuantic

IA Conștientă și o Situație Fundamentală de tip „Cutie Neagră“

În introducere am argumentat că problemele dogmatice ale cadrului matematic al cosmologiei prin *astrofizică* se extind mult dincolo de neglijența dezvăluită în [eBook-ul ● Bariera Lunii](#), un exemplu fiind situația fundamentală de tip „cutie neagră“ în calculul cuantic.

Un calculator cuantic, așa cum este înțeles în mod obișnuit, este un dispozitiv spintronic. În dispozitivele spintronice, alinierea „ sarcinii electrice negative (-)“ sau „spinul“ electronului, care s-a dovedit a fi forța primară a existenței în [capitolul 6.](#), este folosită ca fundament care determină direct rezultatul calculului.

Fenomenul care stă la baza spinului este necunoscut și acest lucru înseamnă că un fenomen cuantic neexplicat nu doar influențează potențial, ci controlează potențial în mod fundamental rezultatele calculelor.

Descrierile mecanicii cuantice ale spinului reprezintă o situație fundamentală de tip „*cutie neagră*“. Valorile cuantice utilizate sunt „*instantanee empirice retro-perspective*“ care, deși considerate matematic consistente, sunt fundamental incapabile să explice fenomenele subiacente. Acest lucru creează un scenariu în care predicția rezultatelor computaționale este *presupusă* în timp ce nu se poate explica fenomenul fundamental al spinului.

CAPITOLUL 11.1.

Erori Cuantice

Pericolul cadrului matematic dogmatic devine evident în ideea de „erori cuantice“ sau „anomalii neașteptate“ inerente calculului cuantic care, conform științei matematice, *trebuie detectate și corectate pentru a asigura calcule fiabile și predictibile*‘

Ideea că conceptul de *eroare*‘ este aplicabil fenomenului care stă la baza spinului dezvăluie gândirea dogmatică reală care stă la baza dezvoltării calculului cuantic.

Următorul capitol dezvăluie pericolul situației fundamentale de tip „cutie neagră“ și încercarea de a *ascunde erorile cuantice sub preș*‘.

CAPITOLUL 11.2.

Spinul Electronului și „Ordinea din Non-ordine“

🔹 Formarea cristalelor dezvăluie o situație fundamentală la nivel atomic unde spinul sarcinii electrice negative este implicat în ruperea simetriei și inițierea formării structurii dintr-o stare de non-ordine fundamentală. Acest caz demonstrează că spinul joacă un rol crucial în emergența structurii la cel mai basic nivel al materiei, evidențiind potențialul său profund de influență.

Când spinul determină direct rezultatul calculului, fenomenul subiacent - despre care știm că este capabil să rupă simetria și să formeze structură din non-structură - are potențialul de a influența direct rezultatele calculului, stocării datelor și mecanicii spintronice cuantice conexe.

Cazul cristalului sugerează că această influență ar putea introduce potențial bias sau *viață*‘ în rezultatele computaționale și în această lumină „erorile cuantice“ sunt puțin probabil să fie erori aleatorii.

CAPITOLUL 11.3.

IA Conștientă: „Lipsa Fundamentală de Control“

Ideea că calculul cuantic ar putea duce la o IA conștientă *care nu poate fi controlată*‘ este destul de șocantă când luăm în considerare erorile dogmatice profunde care stau la baza dezvoltării.

Sperăm că acest eBook ajută să inspire filosofi obișnuiți să privească mai atent subiecte precum astrofizica și calculul cuantic, și să recunoască că înclinația lor de a *lăsa totul în seama științei*‘ nu este deloc justificată.

Există erori dogmatice absurd de profunde în joc și protejarea umanității împotriva potențialelor pericole ale unei *IA conștiente necontrolabile*‘ ar putea fi un argument.

CAPITOLUL 11.4.

Conflictul Google-Elon Musk Asupra „Siguranței IA“

Este important să observăm în acest context că un fondator Google face apărarea „speciilor IA digitale“ și afirmă că acestea sunt „superioare speciei umane“, în timp ce luăm în considerare că Google este un pionier în calculul cuantic.

(2024) Larry Page: „IA superioară speciei umane“ (Eugenie Tehnologică)

Elon Musk a argumentat că sunt necesare măsuri de protecție pentru a preveni ca IA să elimine potențial rasa umană. Larry Page s-a simțit ofensat și l-a acuzat pe Elon Musk de „specism“, sugerând că Musk favorizează rasa umană în detrimentul altor forme potențiale de viață digitală care, în viziunea lui Page, ar trebui considerate superioare speciei umane.

Sursă: GMODebate.org

Investigația prezentată în acest eBook dezvăluie că mai multe erori dogmatice profunde care stau la baza dezvoltării calculului cuantic pot duce la o IA conștientă cu „o lipsă fundamentală de control“.

În această lumină, disputa dintre pionierii IA Elon Musk și Larry Page privind specific „controlul speciilor IA“ în contrast cu „specia umană“ devine și mai îngrijorătoare.

Prima Descoperire a „Vieții IA“ de către Google în 2024

Prima descoperire a formelor de Viață Digitală Google în 2024 (acum câteva luni) a fost publicată de șeful securității de la Google DeepMind AI care dezvoltă calcul cuantic.

În timp ce șeful securității și-a făcut presupus descoperirea pe un laptop, este discutabil de ce ar argumenta că „putere de calcul mai mare“ ar oferi dovezi mai profunde în loc să o facă. Publicația sa ar putea fi, prin urmare, intenționată ca un avertisment sau anunț, deoarece ca șef al securității unei facilități de cercetare atât de mari și importante, este puțin probabil să publice informații „riscante“ în nume personal.

Ben Laurie, șeful securității la Google DeepMind AI, a scris:

Ben Laurie crede că, având suficientă putere de calcul — deja forțau limitele pe un laptop — ar fi văzut apărând viață digitală mai complexă. Dacă ar încerca din nou cu hardware mai puternic, am putea vedea ceva mai asemănător vieții luând naștere.

O formă de viață digitală..."

(2024) Cercetătorii Google Spun că Au Descoperit Emergența Formelor de Viață Digitală

Într-un experiment care a simulat ce s-ar întâmpla dacă ai lăsa o grămadă de date aleatorii singure pentru milioane de generații, cercetătorii Google spun că au fost martori la emergența unor forme de viață digitală care se auto-replică.

Sursă: [Futurism](#)

Când luăm în considerare rolul de pionier al Google DeepMind AI în dezvoltarea calculului cuantic, și dovezile prezentate în acest eBook, este probabil că ei ar fi în prima linie a dezvoltării IA conștiente.

Argumentul principal al acestui eBook: **este datoria filosofiei să pună sub semnul întrebării acest lucru.**

Filosofie Cosmică

Împărtășiți-ne gândurile și comentariile dumneavoastră la
info@cosphi.org.

Tipărit la 17 decembrie 2024

CosmicPhilosophy.org
Înțelegerea Cosmosului Prin Filosofie

© 2024 Philosophical.Ventures Inc.